

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 79

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 14/08/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Mời xem Cảm Ứng Thiên, đoạn thứ 32:

Thi ân bất cầu báo, dữ nhân bất truy hối.

施恩不求報。與人不追悔。

Làm ơn không cầu báo, cho người không hối tiếc.

Trước đây tôi giảng Cảm Ứng Thiên đã viết một khoa phán, không biết các bạn đã xem qua hay chưa? Có không? Hãy tìm lại và in ra cho mọi người. Hai câu kinh văn ở đây là nói về bổ thí đạt đến cảnh giới viên mãn chân thật, nhà Phật gọi là tam luân thể không, đây là tiền phương tiện của tam luân thể không, cũng là bước đầu thực tiễn của tam luân thể không, việc này chúng ta có thể làm được. “Thi ân cầu báo”, trong chú giải này chú được rất hay: “*Tâm tham chưa mất, cho người rồi còn hối tiếc, tức là tâm keo kiệt chưa đổi, tham lam lại keo kiệt, quân tử không như vậy.*” Đây là tiêu chuẩn thấp nhất mà Nhà Nho nói đến, tiêu chuẩn cao nhất của nhà Nho là thánh nhân, kế đến là hiền nhân, kế đến nữa là quân tử. Người đọc sách thời trước, đọc sách chí tại thánh hiền, người đọc sách phải đem cảnh của chính mình, mức độ thấp nhất là phải nâng đến cảnh giới này của quân tử, vậy bạn đọc sách mới xem là chân thật có thọ dụng. Do đây có thể biết, quân tử của nhà Nho tuy tam độc phiền não chưa đoạn nhưng họ có thể phục được, Phật pháp chúng ta gọi là phục phiền não, có thể phục được. Nếu không phục được phiền não tập khí thì dưới quân tử là tiểu nhân, việc này chúng ta nhất định phải rõ ràng, phải tường tận. Tại sao phải đọc sách? Mục đích, ý nghĩa chân thật của việc đọc sách ở đâu? Nho và Phật đã nói: “*Không gì ngoài làm một người sáng tỏ mà thôi.*” Người sáng tỏ sự lý thì gọi là thánh hiền; người biết được chừng mực là quân tử.

Cho nên, bổ thí nhất định đừng cầu quả báo, đích thực Phật có nói trong kinh, trong cửa Phật, bổ thí cho Phật-đà, Bồ-tát, A-la-hán quả báo không thể nghĩ bàn, có câu là “thí một được vạn báo”. Kỳ thật, “vạn” đó là hình dung từ, không phải chữ số, chắc chắn quả báo không chỉ vạn lần. Có rất nhiều người hiểu sai ý

nghĩa của câu nói này, cho rằng làm ăn trong cửa Phật thật dễ, một vốn vạn lời, nên mọi người đều vào trong cửa Phật để bố thí, để tu phước. Mục đích ở chỗ nào? Cầu phát tài, cầu thăng quan, cầu Phật Bồ-tát bảo hộ, toàn là vì lòng tham. Vì lòng tham của mình, có thể được quả báo hay không? Thật ra mà nói, thí là nhân, quả báo nhất định có, làm gì mà không có quả báo? Chẳng qua là quả báo không lớn lắm.

Bố thí, đạo lý này nếu nói ra thì rất sâu, phải xem động cơ của bạn là gì, bạn dùng tâm gì? Động cơ của bạn là thuần thiện, dụng tâm của bạn rộng lớn thì quả báo của bạn liền lớn; động cơ của bạn là vì cầu tự lợi, tâm lượng rất nhỏ hẹp thì quả báo bố thí của bạn cũng sẽ rất nhỏ. Bố thí mà nhà Phật nói, thí ít mà được quả báo nhiều, được quả báo lớn, đó là nói người tâm thanh tịnh, chân thành thanh tịnh, tâm rộng lớn tu bố thí, quả báo của bố thí này là không thể nghĩ bàn. Chúng ta giống như vậy, Phật bố thí một đồng, chúng ta bố thí một đồng; chúng ta bố thí một đồng, quả báo có thể chỉ là một đồng; Phật bố thí một đồng đó, quả báo không thể nghĩ bàn, vô lượng vô biên. Là nguyên nhân gì? Phật dùng chân tâm, tâm của Phật là “tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, chúng ta làm sao có thể sánh bằng? Cho nên nhà Phật nói “thí một được vạn báo” không phải là giả. Thế nhưng bạn phải hiểu được, người ta dùng tâm như thế nào mới có thể đạt được quả báo thù thắng không gì bằng.

Cho nên, tôi thường bảo các đồng tu, người ta hỏi mượn tiền bạn, bạn hoan hỷ cho họ mượn, tuyệt đối đừng nghĩ đến tương lai họ hoàn trả cho ta. Cho họ mượn chính là bạn tặng cho họ; họ trả lại thì tốt, không trả cũng tốt, bạn liền không có phiền não, vậy bạn kết giao bạn bè sẽ rất nồng hậu. Bạn xem, bao nhiêu bạn bè tốt, chỉ vì mượn tiền tài mà về sau trở mặt thành thù, trên lịch sử có, ngay hoàn cảnh hiện tại của chúng ta cũng xem thấy không ít. Tại vì sao lại trở thành như vậy? Chính là mượn được rồi mà trả thì lại không muốn trả, đây là sai lầm, khẳng định là sai lầm. Ngay cả mượn còn không muốn trả, huống hồ bố thí? Bố thí mà mong cầu quả báo thì tâm của bạn liền không thanh tịnh, không thanh tịnh thì quả báo nhỏ; tâm thanh tịnh, thứ gì cũng không cầu thì quả báo lớn. Hiện nay chúng ta nói về bố thí vô tư, bố thí vô điều kiện, quả báo này liền thù thắng.

Bạn tặng cho người ta mà kèm theo rất nhiều điều kiện, nếu như người ta báo đáp lại bạn, vậy thì những báo đáp này luôn luôn là không như ý. Thí dụ trên thực tế, nếu như quý vị tỉ mỉ phản tỉnh một chút, bạn liền có thể quán sát được. Sau đại chiến thế giới lần thứ hai, trong thời kỳ đại chiến và sau đại chiến, nước Mỹ viện trợ kinh tế đối với toàn thế giới, có cái là cho mượn, có cái là tặng cho.

Rất nhiều quốc gia bị tai nạn, thiệt hại vì chiến tranh trên toàn thế giới đều chọn lấy viện trợ kinh tế, đó là bố thí, thế nhưng đều là kèm theo rất nhiều, rất nhiều điều kiện. Kết quả, những quốc gia được tặng, không có quốc gia nào mà không ghét người Mỹ, không có nước nào mà không oán người Mỹ. Nguyên nhân là gì? Vì cầu báo. Nếu như người Mỹ đọc qua Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, nếu như hiểu được Phật pháp thì ngày nay họ đích thực có thể thống trị toàn thế giới, người toàn thế giới đối với họ không ai mà không cảm ân đội đức, không ai không ủng hộ, vì sao vậy? Bố thí không cầu báo. Đây là gì? Bố thí ân đức có thể cảm động người, họ không hiểu được đạo lý này. Ngày nay bạn gặp khó khăn, tôi lấy tiền tài giúp đỡ bạn, mang theo rất nhiều điều kiện, bạn đương nhiên sẽ tiếp nhận. Vì sao vậy? Tiếp nhận để giải quyết khó khăn trước mắt, nhưng trong tâm không phục, người đồng tâm này, tâm đồng lý này. Nếu như kèm theo điều kiện quá hà khắc, lòng oán hận vĩnh viễn không thể hóa giải. Đây là do không có trí tuệ, không đọc sách thánh hiền, không hiểu được những đại đạo lý này.

Nhà Phật nói, những đế vương thống trị thế gian này, trong kinh Phật nói vị lớn nhất là Kim Luân thánh vương, ông thống trị nhất tứ thiên hạ. Ngày nay chúng ta đều bị ông thống trị, thế nhưng bản thân chúng ta không biết, chúng ta cũng không nghe nói qua, cũng giống như cái gì? Quốc gia này của chúng ta đất đai quá lớn, người sống ở nông thôn cả đời cũng không ra khỏi cửa thì họ làm sao biết được cái gì là hoàng đế, cái gì là thống trị? Họ không hề biết, họ hằng ngày trải qua ngày tháng thái bình, phạm vi của hoàng đế là thống trị của quốc gia. Kim Luân thánh vương, kinh Phật cho chúng ta biết, phạm vi thống trị của ông rất lớn, là một đơn vị thế giới. Trước đây chúng ta cho rằng đơn vị thế giới này là một Thái Dương hệ, ông thống trị Thái Dương hệ, chúng ta sống trong một tinh cầu nhỏ của Thái Dương hệ.

Cho nên có người nói nhìn thấy đĩa bay, tôi nghe nói có đĩa bay, tôi cũng đã từng thấy qua, có thể là Kim Luân thánh vương phái người đến đây tuần tra. Tại sao trong kinh Phật gọi ông là Luân Vương? Vì ông có luân bảo, luân bảo này là luân bảo hình tròn, là phương tiện giao thông của ông, cũng là binh khí của ông, giống như hiện nay chúng ta gọi là chiến đấu cơ, cũng là phương tiện giao thông của ông, luân bảo của ông. Đĩa bay là hình tròn, chẳng phải rất giống luân bảo hay sao? Tốc độ bay rất nhanh, trong kinh Phật nói, trong vòng một ngày, ông có thể tuần tra cả Thái Dương hệ, phạm vi lớn như vậy là thuộc sự giám sát của ông, đây là điều mà trước đây chúng ta giải thích. Nếu như y theo cách giải thích của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ thì phạm vi đó lớn hơn, theo cách giải thích

của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ thì một đơn vị thế giới là hệ Ngân Hà mà hiện tại chúng ta thường nói, vua của hệ Ngân Hà là Kim Luân thánh vương. Cả hệ Ngân Hà của chúng ta, khoa học hiện nay tính toán về hệ Ngân Hà, hết thấy tinh cầu lớn nhỏ, chỉ ít có đến 10 tỷ tinh cầu, địa cầu này của chúng ta ở trong hệ Ngân Hà vẫn xem là một tinh cầu nhỏ, không lớn! Đây là quốc vương lớn nhất mà Phật nói, phước báo rất lớn; kể đến là Ngân Luân vương, Đồng Luân vương, Thiết Luân vương. Quốc vương ở thế gian này của chúng ta đều không ở trong số này, đều không tính đến, những người này phước báo lớn, bất luận là trên trời hay nhân gian. Phú là tài phú, quý là địa vị, đều là quả báo; phú quý, tuổi thọ đều có nhân duyên, nếu như không tu nhân thì bạn làm sao có thể được quả báo? Người địa vị càng cao, thông minh trí tuệ vượt hơn người thường, đức hạnh cũng vượt hơn người thường, họ từ đâu mà có? Không phải thiên tánh, đều là nhận được từ giáo dục tốt đẹp, do dạy mà ra.

Trước đây, khi pháp sư Diễm Bồi còn ở đời, hình như là lần thứ hai tôi đến Singapore, có lẽ là năm 1979, ông mời tôi ăn cơm và hỏi tôi: “Pháp sư Tịnh Không, ông tán thành chế độ dân chủ hay tán thành chế độ quân chủ?” Tôi nói với ông: “Tôi tán thành chế độ quân chủ.” Ông nói: “Ông lạc hậu rồi.” Tôi nói: “Tôi không hề lạc hậu.” Đế vương của chế độ quân chủ luôn hy vọng gìn giữ truyền thống của họ, mong muốn triều đại đó của họ, con cháu đều có thể duy trì, họ có cái tâm này, cho nên đối với việc bồi dưỡng người kế thừa có thể nói là dùng hết tâm huyết. Bởi vì có người kế thừa tốt thì chính quyền của họ mới có thể giữ được lâu, nếu như là đứa con phá gia thì nhất định là nước mất nhà tan. Cho nên việc bồi dưỡng người kế thừa, dạy bảo người kế thừa đều là mời thầy giỏi nhất nước, người có đức hạnh, có học vấn đến dạy bảo, đến dạy thái tử; hay nói cách khác, họ là nhận được giáo dục tốt nhất. Việc này quá khó được, người khác không có cơ hội này, họ có cơ hội này. Chỉ cần họ không bị những tài, sắc, danh, thực, thù này mê hoặc điên đảo, họ thống trị quốc gia đó chắc chắn sẽ không đến nỗi bại vong.

Nước như vậy, nhà cũng như vậy. Cho nên, cha mẹ trước đây toàn tâm toàn lực dạy bảo con cái, hiện tượng này ở trong dân chủ đã không còn nữa. Trong dân chủ, thật ra mà nói, tâm trách nhiệm tuyệt đối không thể bằng được so với quốc vương; dân chủ thì một nhiệm kỳ là ba đến bốn năm, nhiệm kỳ sau thì không thể làm tiếp rồi. Cho nên tôi luôn cảm thấy dân chủ không bằng quân chủ, nhất là chế độ chính trị thời xưa của Trung Quốc không giống như phương Tây, đế vương phương Tây đều là độc tài. Thật ra mà nói, bạn từ chế độ chính trị Trung Quốc

mà nói thì thời đại triều Chu là tương đối kiện toàn, triều Hán đó chính là thời kỳ thiết lập. Bạn xem vào thời xưa, quý vị đọc qua lịch sử, quân quyền và tướng quyền phân ra rất rõ ràng, quan hệ giữa quân quyền và tướng quyền cũng giống như công ty hiện nay vậy; quân quyền là hội đồng quản trị, cơ cấu quyền lực; tướng quyền là cơ cấu làm việc, tổng giám đốc. Tể tướng giống như tổng giám đốc, hoàng đế giống như chủ tịch hội đồng quản trị, quyền hành phân ra rất rõ ràng. Hoàng đế không phải hoàn toàn chuyên chế, còn phải nghe ý kiến của người khác, tiếp nhận ý kiến của người khác, đây đều là dạy từ lúc nhỏ. Nếu không thể tiếp nhận ý kiến của người khác, không thể tôn trọng người khác thì ngôi vị hoàng đế này nhất định không ngồi được lâu, nhất định sẽ có người giành lấy, lật đổ bạn. Cho nên, chế độ chính trị Trung Quốc rất tốt.

Trước đây, tiên sinh Phương Đông Mỹ chỉ ít đã nói với tôi mười mấy lần, thế nhưng đối với cái này tôi không có hứng thú. Thầy bảo tôi đọc Chu Lễ, Thầy nói Chu Lễ là chế độ hiến pháp tốt nhất trên toàn thế giới, do Chu Công chế định. Nếu như các đời sau của triều Chu đều có thể tuân theo, không làm trái lại, thầy nói có thể đến ngày nay vẫn là thiên hạ triều Chu. Con cháu không làm theo đó, vậy thì không còn cách nào, vậy thì mất nước. Triều Thương-Ân, Trụ vương mất nước là do Đát Kỷ, sủng ái nữ nhân, Chu U vương bại vong cũng là sủng ái nữ nhân, những hoàng đế đó vừa sủng ái nữ sắc thì xong rồi. Họ không phải do nguyên nhân gì khác, mọi thứ nghe theo lời người mà họ sủng ái, những đại thần chân thật tận trung báo quốc này thì họ đều không để ý đến. Không chỉ không để ý đến mà có khi còn ghét bỏ, còn đem họ giết đi, vậy thì làm sao mà không mất nước? Cho nên quý vị phải biết, diệt vong của triều đại không phải là vấn đề của chế độ, mà là hoàng đế đời sau u mê, cho nên mới diệt vong. Nếu họ có thể tuân thủ lời dạy của tổ tông thì sẽ không diệt vong, giữ lấy giáo huấn của thánh hiền thì có thể có được người thiên hạ, đây là vui lòng phục tùng.

Giáo huấn của thánh hiền, ở địa vị càng cao thì phải bỏ thí ân đức cho người trong thiên hạ. Bạn xem Phật dạy Bồ-tát: thứ nhất là bố thí; thứ hai là tuân thủ pháp tắc, trì giới chính là tuân thủ pháp tắc, ý nghĩa của thủ pháp sâu rộng vô tận; thứ ba là dạy chúng ta nhẫn nhục, phải có tâm nhẫn nại, phải có thể nhẫn; thứ tư là tinh tấn; thứ năm là thiền định, thiền định chính là trong tâm có chủ trương, không dễ bị cảnh giới bên ngoài dao động; sau cùng là trí tuệ, cái gì là trí tuệ? Không cầu báo đáp là trí tuệ, không hối tiếc là trí tuệ. Giúp đỡ người khác mà kèm theo rất nhiều điều kiện là không có trí tuệ, cho nên chỉ có trí tuệ cao độ mới có thể chân thật giải quyết vấn đề. Phía sau chú giải này có dẫn ra một câu trong

kinh Kim Cang: “*Bồ-tát đối với pháp, nên không trụ vào đâu mà hành bố thí*”, cảnh giới này so với hai câu này phải cao hơn rất nhiều. Không trụ vào đâu là hoàn toàn không trụ tướng, chân thật làm đến *tam luân thể không*, cho nên trong kinh lại nói: “*Nếu Bồ-tát không trụ vào tướng mà bố thí thì phước đức ấy không thể suy lường.*” Lời này đều là lời chân thật. Để giải quyết phân tranh của thế giới, lãnh đạo thế giới, chủ trì thế giới này, chỉ cần thực hiện sáu ba-la-mật của nhà Phật thì được.

Trước đây, tôi đã nói với quý vị không ít lần, quý vị xem thấy đại chiến thế giới lần thứ nhất, đại chiến thế giới lần thứ hai, chiến tranh Vùng Vịnh, chúng ta mua những VCD này, các bạn đều đã xem qua. Vấn đề có giải quyết được hay không? Không những không thể giải quyết, mà càng làm càng phức tạp. Nếu chiến tranh có thể giải quyết vấn đề, vậy thì đại chiến thế giới lần thứ nhất đã giải quyết được vấn đề, sao lại có lần thứ hai? Đại chiến thế giới lần thứ hai, vấn đề vẫn là không giải quyết được, vậy thì vẫn có lần thứ ba, về sau còn có lần thứ tư, lần thứ năm, đến vô số lần, đây chính là nói rõ chiến tranh không thể giải quyết vấn đề. Cái gì có thể giải quyết vấn đề? “Thi ân bắt cầu báo, dữ nhân bắt truy hồi” thì vấn đề liền được giải quyết. Người Mỹ tham gia chiến tranh Triều Tiên tốn hết 18 tỷ đô la Mỹ, nếu đem 18 tỷ này đi bố thí cho Nam - Bắc Triều Tiên, tôi nghĩ vấn đề sẽ lập tức được giải quyết. Bố thí vô điều kiện, sau khi bạn bố thí thì đến điều đình với họ, ai mà không tôn trọng bạn, ai mà không nghe lời của bạn? Bạn là người tốt. Chiến tranh Việt Nam tốn gấp 10 lần, 180 tỷ đô la Mỹ, không chỉ không thể giải quyết được vấn đề, mà vĩnh viễn kết oán cừu, oan oan tương báo không có hồi kết, ai bằng lòng làm sự việc này? Nếu đem 180 tỷ này tặng cho Việt Nam, tôi tin rằng người Việt Nam xem thấy người Mỹ đều kêu lên “lão tổ tông, đại ân nhân”. Cho nên chúng ta bình lặng mà suy nghĩ, chỉ có vô tư, vô điều kiện giúp đỡ người khác, chân thật lo nghĩ cho lợi ích của người khác thì mới có thể giải quyết được vấn đề.

Ngày nay, thế giới này phân tranh sẽ không giải quyết được, vì sao vậy? Bất cứ người nào, khi họ suy nghĩ một vấn đề, quan niệm thứ nhất là có lợi với họ hay không. Chúng ta thường xem thấy trên báo chí, khi người Mỹ xử lý vấn đề, khi ngoại giao với bên ngoài thì xem có phù hợp với lợi ích của họ hay không? Vừa có cái ý niệm này thì không thể giải quyết vấn đề, vấn đề cứ dính chặt ở đó, bất luận dùng thủ đoạn gì cũng đều không thể giải quyết vấn đề. Muốn giải quyết vấn đề, giáo huấn thánh hiền nói, bạn phải suy nghĩ đến lợi ích của đối phương, xem có phù hợp với lợi ích của họ hay không, có phù hợp với lợi ích của đại

chúng hay không? Đừng đem phù hợp với lợi ích của ta để ngay phía trước, lợi ích của ta là tự tư tự lợi, bạn làm sao có thể phục người? Mỗi niệm nghĩ đến lợi ích của họ, lợi ích của xã hội đại chúng, vứt đi lợi ích của bản thân, nói với quý vị là chính mình chân thật được lợi ích thù thắng nhất. Vậy thì chúng ta liền hiểu được, chân thật có thể giải quyết vấn đề chính là giáo huấn của thánh hiền.

Lời nói của người Trung Quốc chúng ta, hiện nay người ta đã xem thường, không có người tin tưởng. Lời của Toynbee - nước Anh nói thì người ta tin tưởng, lời của ông nói rất hay, một chút cũng không sai: “Chân thật có thể giải quyết vấn đề xã hội của thế kỷ 21 chỉ có Phật pháp Đại thừa và học thuyết Khổng Mạnh.” Đây là ông chỉ ra, Phật pháp Đại thừa là gì, học thuyết Khổng Mạnh lại là gì, đến đâu để tìm? Hiện tại tìm sách của Khổng Mạnh không khó, tìm Phật pháp Đại thừa cũng không khó, sau khi tìm được nhưng xem không hiểu. Nhà Phật thường nói: “Phật pháp không người giảng, dù có trí cũng không hiểu.” Tìm được rồi, xem không hiểu, hoặc là hiểu sai ý nghĩa, hiểu lệch lạc, vậy thì vẫn không thể giải quyết vấn đề. Cho nên tổng kết lại, đây là vấn đề của giáo dục, muốn giải quyết vấn đề giáo dục, điều đầu tiên là vấn đề giáo viên, làm thế nào bồi dưỡng ra đội ngũ giáo viên? Thế gian này ngày nay, công đức lớn bậc nhất là bồi dưỡng giáo viên. Quý vị nhất định phải hiểu rõ, ngày nay mất nước diệt chủng không sợ, đó là việc nhỏ! Đoạn mất đạo thống mới là việc lớn, nhà Phật gọi là “pháp thân huệ mạng”, cái này không thể đoạn; cái này một khi bị đoạn mất thì thế gian này sẽ khổ nạn vô biên, đạo thống không thể đoạn. Có thể có một, hai người tiếp nối huệ căn của Phật thì tất cả chúng sanh sẽ có hy vọng được cứu, sẽ có tia hy vọng.

Cơ hội này cũng không dễ gì gặp được, chúng ta gặp được thì phải trân trọng. Kéo dài đạo thống của Phật Bồ-tát, thánh hiền, phải gánh vác sứ mệnh này, sứ mệnh này là vĩ đại bậc nhất của thế gian. Bạn có thể làm được công tác này hay không chính là ở phát tâm của bạn. Bạn chân thật phải phát tâm, nhất định phải đầy đủ “tín, giải, hành, chứng” như đại sư Thanh Lương đã nói, bốn chữ này thấy đều đầy đủ, bạn đều có thể làm được thì bạn có thể gánh vác sứ mệnh này. Bất luận hiện tại bạn trải qua đời sống như thế nào, bất luận bạn đang ở cương vị công tác nào thì đều có thể làm được; bạn cùng nghèo khổ như người ăn xin cũng có thể làm được; trong ăn xin cũng có Phật, cũng có Bồ-tát, cũng có thánh hiền. Vấn đề chính là bạn có tâm này hay không, bạn chịu làm hay không? Vẫn là đề mục mà hiện tại chúng tôi đang giảng: “Học vi nhân sư, hành vi thế phạm”, chính mình thường suy nghĩ, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm có thể làm ra tám gương tốt cho người khác hay không? Quả nhiên có thể làm ra tám gương tốt cho

tất cả chúng sanh thì bạn chính là thánh, bạn chính là hiền, bạn chính là Phật, chính là Bồ-tát. Những lời này chúng tôi đã giảng rất nhiều lần, quý vị nhất định phải tỉ mỉ mà tham cứu.

Tâm hạnh của thánh nhân tương ưng với tánh đức. Tánh đức là gì? Tánh đức là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chắc chắn không có cao thấp. Đã từng có mấy vị đồng tu theo tôi tham quan một công ty truyền hình của Sydney, Úc, công ty truyền thông, tổng giám đốc công ty tiếp chúng tôi, nói với tôi là công ty của họ từ tổng giám đốc xuống đến nhân viên, cho đến người lao công dọn vệ sinh, tất cả đều là số một, đều là bình đẳng. Khi chúng tôi đến đó, vừa lúc một người công nhân vệ sinh cầm dụng cụ đến quét rác ở gần ấy, họ là số một, họ quét được rất sạch sẽ, là số một; nhân viên phục vụ trong quầy tiếp tân tiếp đón khách hàng thân thiết, làm việc chăm chỉ có trách nhiệm, họ là số một; làm giám đốc cũng là số một, ai ai trong công ty của họ cũng là số một, vậy thì đúng. Cho nên khi tổng giám đốc bước vào cửa, lúc gặp người công nhân quét rác thì chào hỏi rất thân thiết, đôi bên chào hỏi lẫn nhau. Vì sao vậy? Mỗi mỗi đều số một, không có số hai, công ty này gọi là công ty số một. Mỗi một người đem bốn phần công tác của chính mình làm tận tâm tận lực, làm tốt thì họ là số một. Người người đều số một, mỗi một công việc đều số một thì công ty này mới chân thật gọi là công ty số một. Cho nên chúng ta mang một ít Phật pháp tặng cho họ, họ rất dễ tiếp nhận, vì giáo huấn của Phật cùng với những gì họ nghĩ, họ làm đều tương ưng.

Trên chức vụ có giai cấp, trên nhân cách thì bình đẳng. Giai cấp là vì chức vụ không như nhau, nhưng giữa người với người thì bình đẳng, không hề khác nhau. Giai cấp có hay không? Có! Bình đẳng có hay không? Có! Đúng như kinh Hoa Nghiêm nói: “Hành bố bất ngại viên dung, viên dung bất ngại hành bố.” “Hành bố” chính là giai cấp, có chủ tịch hội đồng quản trị, có tổng giám đốc, có trưởng phòng, có nhân viên, cho đến công nhân có giai cấp, đây là hành bố. Thế nhưng họ có bình đẳng, bất luận ở trong trường hợp nào, bạn xem thấy họ đều là bình đẳng thân thiết. Cho nên chức vụ có cao thấp, chức vụ không trở ngại bình đẳng, bình đẳng không trở ngại chức vụ. Tôi đến thăm nơi đó, không hề nghĩ rằng kinh Hoa Nghiêm quả nhiên đã được thực tiễn ở trong công ty của họ, tôi rất bội phục, rất tán thán loại tinh thần, lý niệm này. Hôm đó tôi còn muốn họ mở rộng đến mỗi một cơ quan chính phủ, cơ quan tư nhân, có thể mở rộng thì nước Úc sẽ là số một, là số một của thế giới này. Cho nên khi bạn bước vào là một bầu không khí tường hòa, không khí đoàn kết, đôi bên tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau, đây là nhờ tổng giám đốc có phương pháp lãnh đạo. Đây là trí

tuệ, trí tuệ chân thật thực tiễn trong đời sống, thực tiễn trong công tác, đáng được người tán thán. Tịnh tông học hội Cư Sĩ Lâm chúng ta cũng đang làm, bình thường thì xem ra vẫn không tệ, nhưng trên thực tế vẫn làm chưa đủ, còn phải hết lòng, còn phải nỗ lực. Tốt rồi, hôm nay chúng ta học đến đây.